

ELŐSZÓ

A mai értelemben vett hegedű őseit már több mint négyszáz éve elkészítették. Fejlődése hosszú időnkig elnyúlik, míg a csúcspontját a XVIII. században éri el azon olasz mesterek által, akiket ma a hegedűk atyjainak tisztelünk. Közöttük is van egy, akinek a neve még fényesebben ragyog, mint kortársalké. Ezt a tiszteletet az általa készített hangszerek csodálatos hangjának köszönheti. A STRADIVARI név ma már olyan fogalom, amit óriási misztifikáció övez.

Azt a technológiát, amivel ő és kortársai a hegedűket készítették, nem foglalták írásba, és pláne nem tették azt mindenki által hozzáférhetővé. Ez a tény alakította ki azt a nézetet, hogy még ma is felderítetlen a „Stradivari-titok”. Egyesek a titok kulcsát a lakokban vélik felfedezni, éppen ezért annak analizálásával foglalkoznak leginkább. Vannak, akik ezt már megfejtették, és felfedezésüket szabadalmaztatták is. Az eddigi hiedelmek és a felfedezés között óriási ellentmondás mutatkozik, ami miatt többen vitatják a felfedezés értékét.

Mindettől függetlenül a nagy olasz mesterek aktív karától eltelt kétszáz év alatt is készültek és készülnek ma is nagyszerű hegedűk. Ezek szerint aki tökéletes hegedűt alkotott, annak ismernie kellett a „Stradivari-titkot”. Én inkább úgy fogalmaznék, hogy megtanulták a szakmát. A hegedűkészítés is egy szakma a sok közül, amit csak úgy lehet magas fokon művelni, ha annak minden csinját-bínját ismerjük, és kellő rutinnal rendelkezünk annak végrehajtásában. Ha a szakma történelmét áttanulmányozzuk, akkor látni fogjuk, hogy „neves” hegedűkészítőnek a mestere is „neves mester” volt. Mint azt számtalan példa igazolja, a mesterség apáról fiúra szállt nemzedékeken keresztül. Ez biztosította a magas szakmai képzettséget.

Ma, a huszadik század végén Magyarországon sajnos ott tartunk, hogy a hegedűkészítést egyesek a gyors meggazdagodás lehetőségével tévesztik össze. Vannak, akik minden alapvető szakmai ismeret nélkül „mesterhegedűt” készítenek, vagy legalábbis azt állítják. Azoknak a tanulóknak, akik szeretnék a szakmát alaposan megtanulni, mindenekelőtt egy „neves mestert” kell választaniuk,

akinek a műhelyében a szakmai gyakorlatokat végezni tudják. Elméleti képzést a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Hangszerész-képző Iskolájában tudnak szerezni.

Én e könyv megírásával csupán segíteni akarok azoknak, akik komolyan szeretnének hegedűkészítőkké válni. Szándékom csak annyi volt, hogy hozzásegítsem őket az elemi ismeretek megszerzéséhez, hiszen valahol el kell kezdeni. A folytatást már önmaguknak kell meghatározni, ami azzal kezdődik, hogy saját munkájukat objektíve meg tudják bírálni.

Ha az első nem is sikerül tökéletesen, de a következőnek már jobbnak kell lennie, és nem szabad megengedni a lazítást sohasem. A kívülállók bírálatát soha ne utasítsák el, hanem egyeztessék azokat, és vonják le belőlük a megfelelő következtetést. Ahogy egy sportoló tréningek árán jut el az olimpiáig, úgy a hegedűkészítőnek is gyakorlás utáni lesz módja bemutatkozni Cremonába.

Úgy legyen!